

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De rigore eius in victu & vestitu. XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

amantissimi patris reuelauit, vt in compulsatione campanarū, multis ciuibus audientibus manifestauit: eiusque animam vna hora purgatam, ad cælestem gloriam transisse quibusdā amicis suis secretius indicauit. Sed nec ipse diu postea superuixit. Nam triennio ferè transacto, mortalitatis tempore carnis debitum Domino se vocante persoluit. Nec fuit otiosa huius visitationis peregrinatio, nec infructuosa tam sancti patris allocutio, sed viuæ vocis eius informatio fiebat nutrimentū amplioris dilectionis, & augmentum noui feruoris: sicut in quadam epistola, ad eosdem fratres de Viridi valle directa, testatur dicens: Intimè commendari desidero preposito & priori, cuius scabellum pedum, tam in hac vita quàm in futura, (quia anima mea ipsi præcunctis mortalibus amore & reuerentia conglutinata est) fieri concupisco. Ardeo adhuc & suspiro vestram præsentiam, & de spiritu vestro renouari, & inspirari, & mihi impertiri.

CAPVT XI.

De rigore eius in victu & vestitu.

I Domestica autè conuersatio eius qualis fuerit, paucis edicam. Ipse namque normā viuendi sibi statuit, & multa deuota exercitia compilando descripsit. Valdè sobrius in comedendo fuit: & penè omni die vno prandio contentari consuevit. Sōni necessitatem sic temperauit, vt septem horas pro quiete sufficere existimaret. Extra domum suam comedere, à quocumque etiā inuitatus, noluit: deuitans familiaritates secularium & longas epulationes diuitum, in detrimentum egenorum. Tam rigidè suum propositum tenuit, vt nemo eum inuitare aut molestare præcibus auderet. Et in hac cōscientia bonis viris sic placuit, vt malis omnem obloquendi tolleret ansam. Attamen aliquos pauperes Deo seruietes, & interdum vnum vel duos honestos burgenses, ad suam mensulam conuocauit ob instructionē vitæ melioris, quos vberius suauitate cælestis sermonis refecit quàm ferculis accuratis, quæ minimè præparauit. Siue enim solus siue cum hospite edebat, lectio sancta præibat, sermo edificatiuus ex ore mellito fluebat: aliàs, silentiū suum strictè tenebat.

2. Longè ab ore eius risus & iocus, lōgius detractionis nauus: aut, qui ad rem non pertinet, rumor secularis. Sermo eius sale conditus; & super omne delectamentum, Dei cultus & animæ salus sapiebat edenti. Inter hæc etiam mensæ cælestis in regno Dei, & dulcis societatis sanctorū, post grande huius mundi exiliū recordabatur: sicque hospites suos reddidit lætos in Domino, in corde cōpunctos. Habebat autem refectoriolum modicū,
in

in quo pauci cum eo poterant discumbere. Vbi in propinquo, contra mensam stabat promptuarium libris optimis refertū, vs̄ si ferculum corporis non placeret, ex copia librorum poculum animę amicis suis propinaret. Sæpe etiã cibos insulsos aut exustos edebat, non impatiens, sed gratias agens, & tamquam pœnam de præteritis bonis exigens & persoluens. Ipse sibi cibos coquere solebat, licet peritiam coquendi non haberet.

3. A sororibus autem, quæ in vicina domo segregatim morabantur, suscipere seruitium deuitabat. Si quid fortè emendū esset in foro venali, hoc illæ providebant; nullam tamen ad suum domicilium ingredi permisit, sed vnus clerici solatio cõtentus fuit. Cuncta ad honestatem bonæ samæ, tam intus quam foris disponebat. Et ne suspecta res notaretur, nulli sororū nisi clausa & obuelata fenestra loquebatur. Quòd si aliquid ipsi dandū erat & ministrandū, per volubilem rotam, hoc inferebatur. Vnde quidam discipulorū eius videns eum tam soliciè custoditum, quæsiuit ab eo familiare verbū, dicens: Quare bone magister, tam diligenter obstruitis fenestram vestram? Respondit verbū edificatiōe dignum. Si possem, etiam aures obturare, ne voces earum audirem. Siquidem abundans cautela non nocet. Omne enim scandalum & periculum fragilium personarum, ex incustodia sensu & nimia familiaritate venit. Qui ergo vult seruare continentium, visum reprimat & auditum: nam sola necessitate cogente, cum feminis timoratè est loquendum.

Feminarū
vitandum
commer-
cium.

4. Ieiunia autem sanctæ ecclesiæ multum strictè obseruabat. Ferijs sextis à lacticiniis penitus abstinebat: & sæpè istis diebus condimento salis pro oleo utebatur. Scutellam suam rarò lauit, sed pane turgebat, aut catello & muribus lingendam exposuit, nec mucidum panem abhorrebat. Ferijs quintis verò ob parasceuen sequentem, cuncta vascula sua ab omni forde pinguedinis cœna facta abluebat in aquis. Erat igitur iucundus in Domino, modicis & simplicibus necessariis contentus, superflua refecans, delicata non requirens, sibi rigidus & parcus, alijs misericors & benignus.

5. Veltimenta eius grisei coloris erant, & humiliter formata, non mollia, non nitida, nō multis rugis complicata, rarò noua, & ob vetustatem quandoq; attrita, quæ modicis etiam panniculis fecerat refarciri. Nec erubuit homo bene natus, inter amicos & conciuēs videri abiectus in vestitu. Gestauit perinde ruptum pelliceū, multis particulis repeciaturum, pauperibus & medicantibus consimile, diuitibus aspernabile: deuotis tamē exemplare, & posteris sanctum memoriale. Omnis siquidem amictus illius nō magni valoris erat, sed non parvæ virtutis. Nam

totus ornatus eius ab intus lucebat, ideo externos non curabat obtutus. Quæ prius vix aspexisset, istis iam delectabatur inuolui. O virum inclytum, non mollibus indutum, sed cum Ioanne duris cilicij sagis opertum, cum Christo quoque sanctæ paupertatis pannis amictum!

6. Interrogatus est aliquando à quodam familiari amico, quare tam antiquum & subunculatum pellicium portaret, vnde rusticianus homo erubescere potuisset? Respondit more suo grato & iucundo: In hoc quæro commodum meum, ne frigus patiar, & ne ventus per foramina intret, si non essent obstructa. Hoc audiens frater ille, valde ædificatus fuit, perpendens quòd non mundo, sed Deo tantùm placere desideraret. Quæsitus est etiã de pellicio suo & tunicis, quot annorum essent. Qui ait: Maius pellicium, quod superius gero, vltra nouem annos habet: sed paruũ, quod subtrus porto, duorum annorum est. Quamdiu inquit, portasti tunicam tuam? At ille: Vna duodecim annorum est, altera verò trium. Poterat ergo cum sancto David dicere, Domino fiducialiter supplicando: *Vide humilitatem meam & laborem meum, & dimitte vniuersa delicta mea.*

Psal. 24.

7. Recordabatur enim humilis magister & paupertatis sectator, qualis dudum in seculo fuisset, cum delicias amaret; quoniam oportet recto iudicio, cõtraria contrarijs curare. Olim siquidem pulchris vestibus & cingulo deargentato processit in publicũ; transit etiam inter canonicos, cum superpellicio subtilissimo & almutio formoso; corpori suo lautiora sæpe indulgit alimenta, & pocula preciosa. Sed postea mutatus in virum alterum, non est passus priora inulta transire: subiecitque se nõ solùm pedibus maiorum & honoratorum, sed etiam nouissimorum laicorum, coram eis super nudam terram aliquoties comedendo, ita inquiring: Non sum dignus vobiscum in sedili ad mensam sedere, quia plus omnibus peccaui, & Deum offendi. Et qui capiti suo loturam superfluam frequenter exhibuerat, crines molliter componendo; postmodum sibi ipsi indignatus, birretum gessit in capite valde vetustum, à tineis corrolum, & penè centum foraminibus pertusum. Magnam igitur sibi violentiam fecit, carnem subegit, mundum contemnit, caput serpentis antiqui contriuit. Nõc vitia sibi dominari permisit, sed Christi duce per viam humilitatis cõstanter incessit, vitam suam secundùm mores sanctorum Patrum legitimè conformando.

CAPVT